

Daniels Bog - Nummer Et Hundrede og Seksoghalvfjerds

Guddommelig åbenbaring og den endelige vækkelse: Indsigter fra Daniels syn

Jeff Pippenger

2024-04-06

I Daniels kapitel ti udfører Gabriel arbejdet med at frembære den fuldstændige fortolkning af Daniels bog til Guds folk i de sidste dage. Daniel repræsenterer Guds folk i de sidste dage, som i Johannes' Åbenbaring er de hundrede og fireogfyrre tusinde. Som sådanne vågner de hundrede og fireogfyrre tusinde op til erkendelsen af, at de er blevet spredt, således som Daniel repræsenterer det i kapitel ni. De vågner også op til forståelsen af, at den store prøve, ved hvilken deres evige skæbne afgøres, er dyrets billedes prøve, som finder sted, før de bliver beseglet, og før nådetiden afsluttes ved søndagsloven i De Forenede Stater. De sørger over den skuffelse, som mødte dem den 18. juli 2020, og i denne tilstand gives der dem et syn af Kristus i Det Allerhelligste, således som det repræsenteres ved Esajas i kapitel seks.

Det syn, som skildres hos både Daniel og Esajas, lader dem se deres fordærvede tilstand for herlighedens Herre, og begge ydmyges til støvet. Esajas hører derpå spørgsmålet om, hvem Gud vil sende til sit folk, og Esajas melder sig frivilligt, men han bliver først rensat.

Da sagde jeg: Ve mig! for jeg er fortabt; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, Hærskarers HERRE. Da fløj en af seraferne hen til mig; i sin hånd havde han et glødende kul, som han havde taget fra alteret med en tang. Og han rørte ved min mund med det og sagde: Se, dette har rørt ved dine læber; din misgerning er taget bort, og din synd er sonet. Og jeg hørte Herrens røst, som sagde: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig. Esajas 6:5–8.

Esajas blev rensat med et glødende kul fra alteret, og Daniel blev rensat ved at skue den spejlende kausative vision, som bevirker, at den, der beskuer den, forvandles til det billede, han beskuer. Esajas får befaling om at bringe budskabet til et folk, som hører uden at høre og ser uden at se.

Og han sagde: Gå og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå; og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, gør dets ører tunge og tilluk dets øjne, for at det ikke skal se med sine øjne og høre med sine ører og forstå med sit hjerte og omvende sig og blive lægt. Esajas 6,9.10.

Esajas ønsker at vide, hvor længe han må omgås det folk, som ikke forstår og ikke fatter; derfor stiller han spørgsmålet: »Hvor længe?«

Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene er uden mennesker, og landet er fuldstændig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er stor forladthed midt i landet. Esajas 6,11-12.

Det land, som er genstand for Bibelens profeti i de sidste dage, er De Forenede Stater, som bliver „fuldstændig ødelagt“, når den nationale undergang fremkaldes af det nationale frafald gennem søndagsloven. Vers enogfyrre i Daniel elleve er blevet foregrebet ved vers seksten i samme kapitel. I vers enogfyrre identificeres det „store frafald midt i landet“ som, at „mange“ omstyrtes. Esajas' budskab, som Jesus henviste til, da Han talte til de ordkløvende jøder under sin historie blandt mennesker, identificerer, at når et tidligere pagtsfolk bliver forbigået, har de da ører og øjne, som ikke forstår eller opfatter. Esajas' budskab fremstiller det sidste kald til laodikeisk adventisme, som ender ved søndagsloven, hvor laodikeisk adventisme udspys af Herrens mund.

Han skal også trænge ind i det herlige land, og mange lande skal blive styrtet; men disse skal undslippe hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Daniel 11,41.

Esajas og Daniel får ansvaret for at fremføre det sidste kald til Laodikea, og ved Daniels tredje berøring i kapitel ti bliver han styrket til opgaven.

Da kom der atter en og rørte ved mig, en som så ud som et menneske, og han styrkede mig og sagde: Du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig, vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Lad min herre tale; thi du har styrket mig. Daniel 10:18, 19.

Daniel blev styrket til at fremføre det budskab, som han kom til at forstå, da Mikael steg ned i kapitel ti. Esajas fik at vide, at han ville være nødt til at fremføre budskabet indtil søndagsloven. Ved søndagsloven ville en rest blive oprejst.

Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene er uden mennesker, og landet er fuldstændig ødelagt, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er stor forladthed midt i landet. Men endnu skal der i det være en tiendedel, og det skal vende tilbage og fortæres; som en terebinte og som en eg, hvis rodstok bliver tilbage i dem, når de fælder deres blade: således skal den hellige sæd være dets rodstok. Esajas 6:11–13.

Når der ville være „en stor forladelse midt i landet“ (ved søndagsloven), ville der blive åbenbaret „en tiendedel“, hvis „substans“ er „den hellige sæd“. Roden til det hebraiske ord, der oversættes med „tiendedel“, er „tiende“. Herren vil ved søndagsloven have en „tiende“, som er „vendt tilbage“.

Og al jordens tiende, enten af landets sæd eller af træernes frugt, tilhører Herren; den er hellig for Herren. Og dersom en mand på nogen måde vil udløse noget af sin tiende, skal han lægge en femtedel dertil. Og hvad angår tienden af hornkvæget eller af småkvæget, ja af alt, hvad der går under staven, skal hver tiende være hellig for Herren. 3 Mosebog 27:30–32.

Den „tiende“, som „vender tilbage“, er hellig for Herren, og den er Herrens del.

For Herrens del er hans folk; Jakob er loddet for hans arv. 5 Mosebog 32,9.

De, som er vendt tilbage før søndagsloven, er dem, der er fremstillet ved Jeremias, som har lidt den første skuffelse, og til hvem Herren havde lovet, at dersom de ville vende tilbage, skulle de være

Herrens mund eller Hans talsmænd.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev mig til mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet ved dit navn, Herre, Hærskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad alene på grund af din hånd; thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte stadigvarende, og mit sår uhelbredeligt, så det nægter at læges? Vil du da være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor siger Herren således: Dersom du vender om, da vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit åsyn; og dersom du udskiller det dyrebare fra det usle, da skal du være som min mund; lad dem vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af kobber for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil fri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil løskøbe dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:16–21.

Den rest eller tiendedel, som vendte tilbage i Esajas' vidnesbyrd, skulle fortæres, for de havde fået Guds budskab, og hans Ord skulle fortæres. De var dem, som skulle være Guds mund, og derved ville de frembære Guds Ord, som skulle fortæres af dem, der søgte frelse. Jeremias sad ikke i „spotternes forsamling“, for ligesom med Daniel flygtede „spotternes forsamling“, da han så synet. Jeremias havde ment, at Gud løj for ham, for Guds hånd havde tilladt den første skuffelse den 19. april 1844 i Milleritternes historie, og den 18. juli 2020 i de sidste dage. Løftet til Jeremias var, at hvis han ville „vende tilbage“, og i Esajas' passage „vender“ „tiendedelen tilbage“.

Hvis Jeremias „vender om“, er han en del af Esajas' „tiendedel“, som er hellig, og er Herrens andel, hvis „substans“ er i dem. Det hebraiske ord „substans“ betyder en søjle, og at blive gjort til en „søjle“ er det løfte, der blev givet til filadelfierne.

Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3,12.13.

„Søjlen“, det vil sige deres „substans“, repræsenterer foreningen af guddommelighed og menneskelighed, for Kristus er den „søjle“, som bærer templet.

„Mens jeg var i denne tilstand af mismod, havde jeg en drøm, som gjorde et dybt indtryk på mit sind. Jeg drømte, at jeg så et tempel, hvortil mange mennesker strømmede. Kun de, som søgte tilflugt i dette tempel, ville blive frelst, når nådetiden skulle afsluttes. Alle, som blev udenfor, ville være fortabt for evigt. Skarerne udenfor, som færdedes ad deres forskellige veje, hånede og latterliggjorde dem, der gik ind i templet, og sagde til dem, at denne frelsesplan var et listigt bedrag, og at der i virkeligheden slet ingen fare var at undgå. De lagde endog hånd på nogle for at hindre dem i at skynde sig inden for murene.

„Af frygt for at blive gjort til spot mente jeg, at det var bedst at vente, indtil mængden spredtes, eller indtil jeg kunne komme ind uden at blive bemærket af dem. Men antallet tiltog i stedet for at aftage, og af frygt for at komme for sent forlod jeg hastigt mit hjem og trængte mig gennem folkemængden. I min ængstelse for at nå templet lagde jeg hverken mærke til eller tog hensyn

til den skare, der omgav mig. Da jeg trådte ind i bygningen, så jeg, at det vældige tempel blev båret af én eneste mægtig søjle, og til denne var et lam bundet, helt sønderrevet og blødende. Vi, som var til stede, syntes at vide, at dette lam var blevet flået og knust for vor skyld. Alle, som trådte ind i templet, måtte komme frem for det og bekende deres synder.

„Lige foran Lammet var der ophøjede sæder, hvorpå der sad en skare, som så meget lykkelig ud. Himmels lys syntes at skinne på deres ansigter, og de priste Gud og sang glade takkesange, som lød som englenes musik. Dette var de, som var kommet frem for Lammet, havde bekendt deres synder, modtaget tilgivelse og nu ventede i glad forventning på en eller anden glædelig begivenhed.”

„Selv efter at jeg var kommet ind i bygningen, kom en frygt over mig og en følelse af skam over, at jeg måtte ydmyge mig for disse mennesker. Men jeg syntes at være tvunget til at gå videre og var langsomt ved at bane mig vej rundt om søjlen for at stå ansigt til ansigt med lammet, da en basun lød, templet rystede, triumfråb steg op fra de forsamlede hellige, et frygteligt skær oplyste bygningen, og så blev alt til intenst mørke. Det lykkelige folk var alle forsvundet sammen med skæret, og jeg blev ladet alene tilbage i nattens tavse gru. Jeg vågnede i sjælelig kval og kunne næppe overbevise mig selv om, at jeg havde drømt. Det forekom mig, at min skæbne var besejlet, at Herrens Ånd havde forladt mig, aldrig mere for at vende tilbage.“ Testimonies, bind 1, 27.

„Substansen“, det vil sige den, der er inden i den tiendedel, som vender tilbage, er den „søjle“, som bærer templet. Daniel så det årsagsfrembringende syn af Lammet, som var ophængt på søjlen, og Lammet var „søjlen“. Da Daniel så dette store syn, blev han forvandlet til søjlens billede, og Esajas' tiendedel har ligeledes „substansen“ (søjlen) i sig, og denne substans skal „spises“ af alle, som vil gå ind i templet. De, som går ind i templet og spiser substansen, er Guds anden hjord, som reagerer på budskabet fra banneret, der løftes op ved søndagsloven, når der er et stort frafald i landet. Den „hellige sæd“, som er Esajas' substans, er Lammet, som blev slagtet fra verdens grundlæggelse.

Den tiendedel, som vender tilbage, vil blive udfriet af de ugudeliges hånd, når adskillelsen mellem Filadelfia og Laodikea ved søndagsloven fastslås for evigheden, og mange da omstyrtes. De omstyrte identificeres som de ugudelige, der ikke forstår. De vil også blive udfriet af den grusomes hånd, for de vil ikke modtage dyrets mærke.

Så siger den Herre Gud: Også Egyptens mængde vil jeg gøre til intet ved Nebukadrezar, Babylons konges, hånd. Han og hans folk med ham, folkenes frygtelige, skal føres frem for at ødelægge landet; og de skal drage deres sværd mod Egypten og fylde landet med de dræbte. Og jeg vil udtørre floderne og give landet i de ugudeliges hånd; og jeg vil gøre landet øde, og alt, som er deri, ved fremmedes hånd; jeg, Herren, har talt det. Esajas 30:10–12.

„Folkenes frygtelige“ er kongen i nordens stedfortrædende hær. Det banner, som løftes ved søndagsloven, udfries af de dåres, eller ugudelige, jomfruers hånd og udfries også af „folkenes frygtelige“s hånd. Det spørgsmål, som vi her behandler, er, at Esajas og Daniel og Jeremias og Ezekiel og Johannes alle bruges til at fremstille opstandelsen og bemyndigelsen af de et hundrede og fireogfyrre tusinde, som vender tilbage fra skuffelsen den 18. juli 2020. I Daniels sidste syn,

synet givet ved floden Hiddekel, får Daniel både den indre og den ydre side af Guds profetiske Ord at forstå, og han styrkes til at frembære dette budskab.

Budskabet om det indre og det ydre sammenføres med den profetiske definition af hovedet, eller „fæstningen“, i vers ti, som identificerer krigen i Ukraine, der i øjeblikket føres af Putin. Denne nøgle til at identificere hovedet har en indre og en ydre anvendelse, og begyndelsen på den krig markerer den periode, hvor begge hoveder bliver et emne for profetien. Fæstningen eller hovedet som Rusland identificerer den anden stedfortræderkrig, som leder til den tredje stedfortræderkrig, der markerer begyndelsen på Tredje Verdenskrig, som forbilledliggjort ved slaget ved Panium i vers femten.

Vers seksten er søndagsloven, og derfor fuldendes fra 2014, da den ukrainske krig begyndte, som fremstillet i vers elleve og tolv, og indtil søndagsloven, det afsluttende arbejde, der er forbundet med beseglingen af Guds folk. Gabriels fortolkning i Daniels bog kapitel elleve repræsenterer det budskab, som helliger, eller besegler, Guds folk. At overse dette forhold er at overse alt. Den profeti, som er afseglet, og som i Johannes' Åbenbaring kaldes Jesu Kristi Åbenbaring, og som Johannes' Åbenbaring identificerer som værende afseglet umiddelbart før prøvetidens afslutning, er et bestemt afsnit fra Daniels bog.

Og han siger til mig: Forsegl ikke udsagnene i profetien i denne bog; for tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham fortsat gøre uret; og den, som er uren, lad ham fortsat være uren; og den, som er retfærdig, lad ham fortsat være retfærdig; og den, som er hellig, lad ham fortsat være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

I de sidste dage er der et bestemt tidspunkt, hvor den sidste profeti bliver åbnet, for verset siger: »tiden er nær«. Netop dette udtryk, som findes i Åbenbaringens sidste kapitel, findes også i det første kapitel.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere det, som snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd, om alt det, han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet deri; for tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

To hundrede og tyve, og derfor toogtyve, er symboler på foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og den tredje engels afsluttende værk, som er beseglingen af de et hundrede og fireogfyre tusind, fuldbyrdes inden for den profetiske sammenhæng i lignelsen om de ti jomfruer. De kloge jomfruer i de sidste dage led deres første skuffelse den 18. juli 2020, og de var spredt som døde ben på gaden i Åbenbaringen kapitel elleve indtil juli 2023, toogtyve år efter at beseglingsprocessen begyndte i 2001. "Tiden var da nær," og Herren oprejste da en "røst i ørkenen", som havde modtaget budskabet fra Gabriel, som havde modtaget det fra Kristus, som havde modtaget det fra Faderen.

Røsten begyndte derpå at udsende budskabet til menighederne, og det er blevet udsendt ad elektronisk vej, hvor det kan læses og/eller høres, for nærværende på over tres sprog. Den del af profetien, som blev afseglet, nemlig dette budskab, findes i Daniels Bog.

„Den bog, som var forsegllet, er ikke Johannes' Åbenbaring, men den del af Daniels profeti, som vedrører de sidste dage. Engelen befalede: 'Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endens tid.' Daniel 12:4.“ The Acts of the Apostles, 585.

Den del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage, er vers fyrre. Det er ikke blot vers fyrre; det er den del af vers fyrre, som fremstilles efter endens tid i 1989 og før søndagsloven i vers enogfyrre. Den historie i vers fyrre, som ikke omtales i selve verset, er den del af profetien, der vedrører de sidste dage, som blev forsegllet, og som siden juli 2023 er blevet afsegllet for dem, der vælger at se og høre.

Vers fyrre beretter intet om den historie, der følger efter Sovjetunionens sammenbrud i 1989, før søndagsloven i vers enogfyrre, men det tilvejebringer den profetiske platform, som andre profetiske linjer skal anbringes på. De, som er uvillige til at se og høre, at metodologien linje på linje er den sildige regns metodologi, har ikke evnen til at se den skjulte historie i vers fyrre, og det er den historie, som er Jesu Kristi Åbenbaring, hvilken Gabriel kom for at udlægge for Johannes og Daniel.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

“I Berøa begyndte Paulus atter sit arbejde ved at gå ind i jødernes synagoge for at forkynde Kristi evangelium. Om dem siger han: 'Disse var mere ædle end de i Thessalonika, idet de modtog ordet med al villighed i sindet og daglig ransagede Skrifterne for at se, om disse ting forholdt sig således. Derfor kom mange af dem til tro; også ikke så få af de fornemme græske kvinder og af mændene.’”

„Ved sandhedens fremstilling vil de, som ærligt ønsker at være på den rette vej, blive vakt til en flittig ransagning af Skrifterne. Dette vil frembringe resultater, der svarer til dem, som ledsagede apostlenes arbejde i Berøa. Men de, som forkynder sandheden i disse dage, møder mange, der er det modsatte af berøerne. De kan ikke gendrive den lære, der bliver fremlagt for dem, og dog viser de den største modvilje mod at undersøge de beviser, der fremføres til dens støtte, og antager, at selv om det er sandheden, er det kun af ringe betydning, om de anerkender den som sådan eller ej. De mener, at deres gamle tro og skikke er gode nok for dem. Men Herren, som udsendte sine sendebud med et budskab til verden, vil holde folket ansvarligt for den måde, hvorpå de behandler sine tjeneres ord. Gud vil dømme alle efter det lys, som er blevet fremholdt for dem, hvad enten det står dem klart eller ej. Det er deres pligt at undersøge sagen, således som berøerne gjorde. Herren siger ved profeten Hoseas ord: 'Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskab, vil også jeg forkaste dig.'”

"Bereanernes sind var ikke indsnævret af fordomme, og de var villige til at undersøge og modtage de sandheder, som apostlene prædikede. Hvis vor tids mennesker ville følge de ædle bereaneres eksempel ved daglig at ransage Skrifterne og sammenligne de budskaber, der bringes til dem, med det, som dér er optegnet, ville der være tusinder, som var loyale mod Guds lov, hvor der i dag er én. Men mange, som bekender at elske Gud, har intet ønske om at forandre sig fra vildfarelse til sandhed, og de holder fast ved de behagelige fabler i de sidste dage. Vildfarelse blander sindet og leder bort fra Gud; men sandheden giver lys til sindet og liv til sjælen." Sketches from the Life of Paul, 87, 88.

